

ДО
ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ГОСПОДИН РУМЕН РАДЕВ

**ПРИЗИВ ОТ БЪЛГАРСКИ АДВОКАТИ
ЗА ВЕТО НА РАЗПОРЕДБАТА НА ПЗР НА ЗИД НА ЗДДС, С КОЯТО СЕ СЪЗДАВА
НОВА АЛ. 7 НА ЧЛ. 19 ОТ ЗАКОНА ЗА ПОТРЕБИТЕЛСКИЯ КРЕДИТ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,

В изпълнение на своето задължение по чл. 134, ал. 1 КРБ да подпомагаме гражданите при защитата на техните права и законни интереси, долупосочените български адвокати Ви призоваваме да упражните своето правомощие по чл. 101, ал. 1 КРБ и да наложите вето на разпоредбата на Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗДДС, приета от 44-то Народно събрание на 19 ноември 2020 г., с която се цели създаване на нова ал. 7 на чл. 19 ЗПК със следното съдържание:

Разходите (по чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК) „по договор за кредит, отпуснат от финансова институция по чл. 3 от Закона за кредитните институции, не могат да бъдат по-големи от двукратния размер на главницата, като при изпълнение на това условие, те не се считат за прекомерни по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 от Закона за защита на потребителите и накърняващи добрите нрави съгласно чл. 26 от Закона за задължения и договорите“.

Конкретните ни съображения за нашия призив към Вас са следните:

1. С разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК се легализира неморална практика на някои от небанковите финансови институции по чл. 3 ЗКИ, известни в гражданското общество като „фирми за бързи кредити“. Считано от 2014 г. с изменение с ДВ, бр. 35 с нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК нормативно бе въведен праг на размера на годишния процент на разходите /по-долу „ГПР“/, изразяващ общото оскъпяване на кредита. Считано от влизане в сила на чл. 19, ал. 4 ЗПК на 23.07.2014 г., ГПР не може да надхвърля пет пъти размера на законната лихва. Някои фирми за бързи кредити, за да заобиколят изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК започнаха да начисляват значителни по размер неустойки, често надхвърлящи размера на взетата в заем сума, тъй като по силата на чл. 19, ал. 3, т.1 ЗПК обезщетенията за неизпълнение на договора за кредит не се включват в обхвата на ГПР. За да си гарантират получаването на неустойки за неизпълнение, фирмите за бързи кредити поставят на потребители силно ограничителни изисквания, пречатстващи изпълнението им. Например, те изискват от кредитополучателите да осигурят банкова гаранция, като при непредставянето ѝ, начисляват неустойка. Потребителите на услугите на фирмите за бързи кредити са изолирани от банковото кредитиране поради влошено имуществено

положение, нестабилни или неустановими доходи или налична вече задлъжнялост. Ако кредитоискателите могат да осигурят банкова гаранция, то те биха могли да получат и кредит от банка, а банковите кредити се отличават със значително по-ниски лихви от лихвите по бързите кредити. Друга често използвана схема за начисляване на неустойки е поставянето на условие за осигуряване на поръчител/и, за които са поставени изключително рестриктивни изисквания, на които потребителите не могат да отговорят.

Българските съдилища прогласяват нищожността на подобни неустоечни клаузи на основание на тяхната неравноправност по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП и на противоречието им с добрите нрави по чл. 26 ЗЗД. Освен това, редица съдебни състави приемат, че тези неустойки са всъщност скрита лихва и че с тях се извършва заобикаляне на изискванията относно начина на определяне на ГПР.

2. За санкциониране на порочни практики като гореописаната спрямо потребители през 2019 г. под силен обществен натиск и вследствие на открита от Европейската комисия наказателна процедура срещу Република България № 2018/4083, парламентът прие ЗИД на ГПК (ДВ, бр. 100 от 2019 г.), с който в заповедното производство се въведе задължение на съдилищата да следят служебно за наличието на неравноправни клаузи в потребителските договори. По този начин законодателят предостави още една гаранция на потребителите за защита на техните законни права и интереси.

3. На 19 ноември 2020 г. обаче парламентът направи опит „на тъмно“ от обществото да отстъпи от следваната линия на поведение до този момент. Конкретни проблеми ние виждаме в светлината на следното:

3.1. Считаме, че законодателната процедура по приемане на новата разпоредба на чл. 19, ал. 7 ЗПК е реализирана в нарушение на правилата за внасяне, обсъждане и гласуване на нормативните актове. Тя е противоконституционна и нарушаваща правото на ЕС и чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС.

3.1.1. Текстът на чл. 19, ал. 7 ЗПК е приет при неспазване на установения в чл. 88 КРБ и ЗНА ред за внасяне, обсъждане и гласуване на законовите актове.

Предложението на народния представител Спас Панчев за новата ал. 7 на чл. 19 ЗПК е внесено в Народното събрание на 10 ноември 2020г. по реда на чл. 83, ал.1 ПОДНС между първо и второ четене в пленарна зала на законопроекта за ЗИД на ЗДДС. Текстът е внесен в Народното събрание в законодателна процедура, касаеща промяна на закон, чиито предмет на регулация са публично-правни данъчни правоотношения, в чиито обхват не попада извършеното допълнение на закона за потребителския кредит, регламентиращ отношенията между страните в правоотношения от частен характер потребител – търговец.

Поради непрозрачната процедура, по която е внесено предложението на народния представител Спас Панчев и непубликуването на предложението в Портала за обществени консултации по § 1 от ДР на ЗНА, то не беше сведено до знанието на заинтересованите лица – гражданите, адвокатите, органите на съдебната власт, представители на неправителствения сектор и юридически лица.

Неспазването на принципа на публичност по чл. 26 ЗНА опорочи нормотворческия процес, тъй като адвокатите, които сме призвани да осигуряваме конституционно

гарантираното право на защита на правните субекти, бяхме лишени от възможността да изложим своите становища относно законовата промяна.

Промяната „на тъмно“ е извършена без оценка на въздействието ѝ по реда на глава втора от ЗНА.

3.1.2. Според нас разпоредбата на новата ал. 7 на чл. 19 ЗПК е противоконституционна. С нея се нарушават принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 КРБ, гарантираната от чл. 19, ал. 2 КРБ защита на потребителите, основното и универсално право на защита по чл. 56 КРБ и чл. 117 и чл. 119, ал. 1 КРБ, съгласно които държавната функция по правораздаване се осъществява от съдилищата, които чрез упражнявания от тях контрол са гаранتي за защитата на правата и на законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата.

Чл. 56 КРБ предвижда, че всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. Конституционният съд на Република България /по-нататък „КС“/ неколкратно се е произнасял, че правото по чл. 56 от КРБ е основно и универсално право /Решение № 15/1993 г. по к.д. № 17/1993 г.; Решение № 1/2008 г. по к.д. № 10/2007 г.; Решение № 6/2010 г. по к.д. № 16/2009 г./.. Според КС, съвместното тълкуване на разпоредбата на чл. 56 КРБ във връзка с чл. 117 и чл. 119 КРБ води до заключението, че съдебната защита поначало е основната форма на защита в правовата държава, защото съдебната защита дава най-пълната възможна защита на нарушените права или засегнатите законни интереси, в т.ч. с оглед преследваните цели, възможното преразглеждане на въпроса и други правни последици /Решение № 1 от 2012г. по к.д. № 10/2011г./.

Според нас разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК лишава потребителите от правото им по чл. 56 КРБ на достъп до съд и от правосъдие.

С нея въз основа на икономически критерий – уговорено в потребителския договор обезщетение в равностойност на двукратният размер на главницата по кредита, законово се регламентира, че такава клауза от потребителски договор не е неравнопавна по смисъла на чл. 143, ал.2, т. 5 ЗПК и не нарушава добрите нрави по смисъла на чл. 26 от ЗЗД. Със закона се урежда, че независимо от това, че такава договорна клауза недобросъвестно създава неравновесие между правата и задълженията на потребителя и икономически по-силната страна, респ. че с нея се нарушават общите и правни принципи на справедливостта и морала, гражданите ще бъдат лишени от възможността да защитят правата си пред съда, а последният ще бъде задължен да приложи тази несправедлива клауза въз основа на чисто количествен критерий.

Със законовата норма на чл. 19, ал. 7 ЗПК пряко се нарушава основното и универсално право по чл. 56 КРБ на потребителите да получат от българския съд защита на правата си, гарантирани им от чл. 19, ал. 2 КРБ, без това законово ограничение да има за цел защита на легитимно насрещно право на кредитодателите. В тази връзка следва да се съобрази изведеното от КС разрешение, че със закон е допустимо да се ограничават правата и свободите на личността изключително с цел да се осигури необходимото признаване на правата и свободите на другите, и за удовлетворяване на справедливите изисквания на морала, общественя ред и общото благоденствие в едно демократично общество. Тези права при никакви обстоятелства не могат да бъдат упражнявани в противоречие с целите и принципите на Конституцията /Решение № 3/1994г. по к.д. № 1/94г./.

С ограничаването на правото на защита на потребителите чрез нормата на чл. 19, ал. 7 ЗПК не се удовлетворява легитимно право на кредиторите или изискване на морала и общественият ред, а се гарантира, че кредиторите ще получат вземания, които те няма да реализират в съответствие с принципа на свободната стопанска инициатива по смисъла на чл. 19, ал. 1 КРБ, а чрез гарантиран им от закона марж на печалба. Законното ограничение по чл. 19, ал. 7 ЗПК не удовлетворява изискванията на морала и на обществения ред. Напротив, то предвижда, че макар една дадена клауза от потребителски договор да е неморална като противоречаща на добрите нрави щом тя урежда обезщетение в двукратния размер на главницата, съдът е длъжен да зачете правните й последици и да приеме, че тя не е нищожна и продължава да обвързва потребителя.

Основната характеристика и фундамента на правовата държава е защитата на всяко признато от закона и от принципите на морала и на справедливостта лично или имуществено благо, която защита да се осъществи чрез правораздавателната дейност на съда. В този смисъл, законната разпоредба на чл. 19, ал. 7 ЗПК накърнява устоите на правовото и демократично общество.

3.1.3. Разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК нарушава правото на ЕС и в частност Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи, въведена в чл. 143 – 148а ЗЗП.

Основополагащ принцип при осъществяване на преценката за съобразността на националните закони с правото на ЕС, е „принципа на ефективността, съгласно който вътрешното право не трябва да прави практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени на потребителите от правото на ЕС /така т. 50 и 53 от Решение по дело С 415/11г., т. 24 от Решение по дело С-168/05, т. 38 от Решение по дело С – 40/08, т. 46 и т. 49 от Решение по дело С-618/10г./.

Съгласно чл. 4, пар. 3, изр. 2-ро и 3-то от Договора за Европейския съюз /ДЕС/, регламентиращ принципа на „лоялното сътрудничество“, държавите-членки са длъжни да вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на ЕС. Държавите-членки следва да съдействат на ЕС при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на ЕС.

Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи регламентира примерен списък на неравноправни клаузи, задължава съдилищата да следят служебно за такива клаузи по потребителските договори и предвижда, че те са нищожни. Съгласно чл. 6, пар.1 от Директива 93/13, държавите-членки са задължени да определят изискването неравноправните клаузи в потребителските договори да не са обвързващи за потребителя, при условията на националното им право и че договорът ще продължи да действа между страните по останалите условия, когато може да се изпълнява и без неравноправните клаузи. По силата на чл. 7, пар. 1 от Директивата, държавите-членки са задължени в интерес на потребителя да осигурят подходящи и ефективни мерки за предотвратяването на прилагането на неравноправните клаузи.

С чл. 1 от новоприетата Директива (ЕС) 2019/2161 на Европейския парламент и на Съвета от 27 ноември 2019 година за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и на Директиви 98/6/ЕО, 2005/29/ЕО и 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на по-доброто прилагане и модернизиранието на правилата за защита на потребителите в Съюза, с оглед гарантиране на ефективността на потребителската защита

и с цел ефективно предотвратяване на приложението на неравноправни клаузи е разширено приложното поле на Директива 93/13. Въведено е изискване към държавите-членки да въведат ефективни, пропорционални и възпиращи санкции спрямо търговците и доставчиците на услуги, които включват в съдържанието на потребителските договори неравноправни клаузи.

Решение от 21.01.2015г. по съединени дела С - 482/13, С- 484/13, С-485/13 и С-487/13г. на Съда на Европейския съюз /СЕС/ е постановено относно главен спор за приложението на законови разпоредби, с които се въвежда нормативно ограничение /праг/ на мораторните лихви и по този начин имплицитно задължава съдилищата да приемат за равнопавна договорна клауза, регламентираща лихви за забава в границите на нормативният таван. Според Съда на ЕС, при разглеждане на договорна клауза за мораторни лихви, чийто размер е под предвидения в закона, наличието на законоустановена максимална стойност не представлява пречка националния съд да установи, че такава клауза е неравнопавна по смисъла на чл. 3 от Директивата и в този смисъл размер на мораторни лихви, по-нисък от определения в закон размер на законната лихва не може непременно да се счита като равнопавен по смисъла на директивата. Съдът е постановил, че национална разпоредба е съвместима с Директива 93/13 „доколкото прилагането на тази национална разпоредба:

- не предопределя преценката на националния съд относно неравнопавността на такава клауза, и
- не представлява пречка съдът да не приложи тази клауза, ако установи, че тя е „неравнопавна” по смисъла на чл. 3, параграф 1 от споменатата директива” /виж точки 38, т. 40 и т. 42 от цитираното Решение от 21.01.2015г. по съединени дела С - 482/13, С- 484/13, С-485/13 и С-487/13г./

Аналогично е разрешението, изведено с Решение от 7 август 2018 г. по съединени дела С-96/16 и С-94/17 на СЕС, който е постановил, че от чл. 6, пар. 1 и чл. 7, пар. 1 от Директива 93/13 СЕС вече по същество е стигнал до извода, че тази директива не допуска национална правна уредба, която определя критерий, с оглед на който трябва да се преценява неравнопавният характер на договорна клауза, в случай че тази правна уредба възпрепятства националния съд, разглеждащ клауза, която не отговаря на този критерий, да провери посочения характер и евентуално да я обяви за неравнопавна и да не я приложи.

В светлината на изложеното, разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК въвежда ограничаващи националния съд критерии за преценката относно наличието на квалифициращите една клауза като неравнопавна белези, с което тя пряко противоречи на чл. 6, пар. 1 и чл. 7, пар. 1 от Директива 93/13 и на принципа на ефективност и лоялно сътрудничество.

Правото на ЕС е с примат над националното законодателство и предвид несъвместимостта на разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК с европейския правопорядък, съществуването на подобна правна норма в ЗПК е недопустимо.

Тук трябва да бъде съобразено и обстоятелството, че Европейската комисия откри наказателна процедура № 2018/4083 срещу България именно защото националното законодателство не осигурява ефективна и пълна защита на потребителите срещу неравнопавни клаузи и нарушенията на потребителските им права.

При наличие на открита наказателна процедура и новата Директива 2019/2161, задължаваща държавите-членки да предвидят санкции за търговците и доставчиците,

прилагащи неравноправни клаузи, въвеждането на новата разпоредба на чл. 19, ал. 7 ЗПК може да бъде обяснено единствено с крещящ лобизъм в интерес на фирмите за бързи кредити.

3.1.4. Разпоредбата на чл. 19, ал. 7 ЗПК пряко противоречи на чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС. Тя лишава потребителите на услугите на фирмите за бързи кредити от правото им на справедливо и публично гледане на тяхно дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд.

В тази връзка, трябва да се съобрази Решение от 28 април 2005 г. по жалба № 43578/98 И.Д. срещу България на Европейският съд по правата на човека (Първо отделение), с което е прието, че за да се определи дали гражданските права и задължения отговарят на член 6, пар 1 от КЗПЧОС е необходимо съответният съд да има юрисдикцията да разглежда всички въпроси по съществуването и правото, релевантни към спора, представен пред него (в този смисъл *Terra Woningen B.V. v. the Netherlands*, решение от 17 декември 1996, Доклади на решения и постановления 1996 VI, pp. 2122 23, § 52, и по- скорошните, *Chevroil v. France [GC]*, no. 49636/99, § 77, ЕСПЧ 2003 III).

Настоящият призив е отправен в платформата „Фейсбук общност на българските адвокати“ от следните адвокати:

1. адв. Десислава Любенова Филипова, АК-София, личен номер 1200388410;
2. адв. д-р Ивайло Стоилов Василев, АК-Пловдив, личен номер 1500161740;
3. адв. Силвия Мартинова Севдалинова, АК-Силистра, л.н.1300013875;
4. адв. Елена Димитрова Даскалова-Радева, АК-Смолян, л.н.1200003147;
5. адв.Методи Росенов Димов, АК Благоевград, л.н. 1200055027;
6. адв. Анета Генова Храненикова, АК Пловдив, л.н 1900003840;
7. адв. Георги Ванев Стоянов, АК Бургас, л.н. 1400088580;
8. адв. Гергана Костова Върбанова, АК - Варна, л.н. 1000116090;
9. адв. Иглика Димитрова Иванова - САК, 1000177310;
10. адв. Георги Дианов Гайдаров, САК, 1300430210;
11. адв. Камен Добринов Добрев, АК София, 1100581210;
12. адв. Анна Стоянова Димитрова, БАК, 1700001780;
13. адв.Татяна Любовирова Иванова , АК-Бургас, ЛН 1000050080;
14. адв. Снежана Евтимова Иванова, АК Благоевград, 1300039127;
15. адв. Мая Чавдарова Чернева-Благова, АК Пловдив, 1400062040;
16. адв. Тезгюл Лютфиева Хасанова -САК, л.н 1800410410;
17. адв. Детелина Кирилова Филипова, АК Варна, л.н. 1300103990;
18. адв. Гинка Стоянова Желязкова, АК Варна, л. н. 1300020690;
19. адв. Румен Николаев Георгиев, вписан в АК - Пловдив, личен № 1000162840;
20. адв. Настя Костадинова Костадинова, АК- Варна; л. н. 1100135590;
21. адв. Мариета Любомирова Красналиева, АК- Варна, личен номер 1800132290;
22. мл. адв. Марийола Николаева Филева, САК, л.н 4900198110;
23. адв. Игнат Стойчев Стойчев, САК 1000724510;
24. адв. Елка Йорданова Стоева, САК, личен № 1300173410;
25. адв. Ивелина Владимирова Иванова-Парушева, АК-Варна, л.н.1200044190;
26. адв. Ирена Стефанова Александрова, АК Видин, л.н.1700007337;

27. адв. Николай Стефанов Шарапов, САК, л.н. 1800217910;
28. адв. Мариана Стефанова Трифонова, АК Бургас, личен номер 1700026480;
29. адв. Ани Борисова Ценкова, САК, л.н. 1100243110;
30. адв. Марийка Георгиева Брешкова, АК Велико Търново, ЛН 1800024850;
31. адв. Пламен Макавеев Иванов САК, л.н. 1100367810;
32. адв. Кремена Тодорова Дилова-Руйкова - САК, личен номер 1000502110;
33. адв. Петя Красимилова Петрова, АК - Русе, л.н. 1300042370;
34. адв. Мариана Славчева Митова, САК, л.н. 1900080810;
35. адв. Мариела Господинова Томова, АК- Разград, личен номер: 1300005072;
36. адв. Мариела Емилова Рашкова-Петрова, АК-Русе, личен номер 1000045870;
37. адв. Никола Иванов Иванов, АК - Бургас, личен номер 1900032880;
38. адв. Иво Михайлов Беров, САК, личен номер 1600674910;
39. адв. Кристина Славеева Лялева, САК, л.н. 1100039410;
40. адв. Гергана Неделчева Георгиева Маджарова, СтАК, л.н 1700007860;
41. адв. Николинка Христова Мянкова РАК 1000005970;
42. адв. Стела Николова, ВАК, л.н.1400091990;
43. адв. Мария Георгиева Георгиева, АК Видин, л.н. 1700008237;
44. адв. Ели Иванова Желязкова - ВАК, л.н.1200110590;
45. адв. Ростислав Пламенов Русев, АК – Благоевград, л.н. 1000057827;
46. адв. Светла Лозанова Миланова, САК, л.н. 1900461210;
47. адв. Димитър Георгиев Бакърджиев, АК-Пловдив, личен номер 1100108640;
48. адв. Емил Георгиев Йорданов, САК, л. N 1000150710;
49. адв. Веселина Георгиева - АК Велико Търново, личен номер 1700036750;
50. адв. Лазар Иванов Лазаров-САК, л.н.1000468110;
51. адв. Росица Ангелова Кирова, АК-Перник, л.н. 1000024423;
52. адв. Румяна Борисова Нехризова, САК, л.н. 1800355210;
53. адв. Велик Илиев Гогов, АК - Благоевград, л.н. 1900049227;
54. адв. Николина Тодорова Топалова, АК Ст. Загора, л.н.1100049260;
55. адв. Ирина Петкова Алексова - САК, л. н. 1500119210;
56. адв. Яна Атанасова Стоянова- Прекрутова, СтАК, ЛН 1600044660;
57. адв. Елка Георгиева Дурева, БлАК, л.н. 1300035327;
58. адв. Иван Георгиев Велов, САК, 1600450910;
59. адв. Стоян Димитров Марев АК Смолян, л.н.1600007947;
60. адв. Нина Кирилова Йотова-Христова, ВАК, л.н.1400073390;
61. адв. Николина Алексиева Кънчева, АК-Бургас, л. н. 1400033680;
62. адв. Момчил Николов Момчилов, АК Бургас, ЛНА 1600030780;
63. адв. Росен Живков Иванов, Адвокатска колегия Варна, личен номер 100081590;
64. адв. Ясен Даниелов Кръстев АК Варна, 1200155790;
65. адв. Анелия Илиева Райчева, АК Пловдив, личен номер 1000003540;
66. адв. Десислава Петрова Георгиева-Славова, АК Варна, л.н. 1900024890;
67. адв. Милена Валентинова Калчева, САК, л.н. 1100252410;
68. адв. Петьо Димитров Славов от САК, номер 1000022810;
69. адв. Тодор Христов Римпопов, СтАК, л.н.1300036660;
70. адв. Мина Стефанова Дедова, САК, л.н. 1000148610;
71. адв. Любомир Митков Георгиев, АК - Благоевград, л. н. 1100050027;
72. адв. Елена Георгиева Иванова, АК - Пловдив, л. №1200122040;

73. адв. Мария Цветкова Живкова - САК, л.н. 1900457210;
74. адв. Диана Калева Зулчева - САК, л.№ 1800052810;
75. адв. Данчо Цветанов Стоянов ВрАК л н 1000019130;
76. адв. Генади Маринов Дишев АК-Варна, 1800181900;
77. адв. Иванка Василева Сивенова- АК Смолян, л. н. 1000010347;
78. адв. Вяра Драгнева Драгнева, АК Русе, личен № 1800012870;
79. адв. Румяна Георгиева Манковска, АК Варна, л.н. 1200084090;
80. адв. Райна Емилова Петрова, САК, л.н.1200679210;
81. адв. Милена Златкова, САК, л.н. 1300471610;
82. адв. Екатерина Василева Заякова АК Русе л. н 1000001070;
83. адв. Людмила Иванова Русева - АК Варна, л.н.1800056190;
84. адв. Полина Антонова Велчева, САК, л.н 1300677010;
85. адв. Радостина Георгиева Никодимова, АК-Пловдив, л.н. 4400040340;
86. адв. Силвия Първанова Любенова, САК, л.н. 1000430010;
87. адв. Валя Димитрова Разпопова, САК, л. № 1200199910;
88. адв. Силвия Йорданова Илиева, САК, л.№1200463010;
89. адв. Емилия Петрова Фотева АК - Бургас, л. н 1200084280;
90. адв. Илияна Иванова Колева АК Благоевград, л.н. 1000032027;
91. адв. Нели Стефанова Филкова-ВАК, л.н. 1200069990;
92. адв. Николай Недялков Лефтеров, САК, личен номер – 4000190210;
93. адв. Мариана Каварджикова, АК Пловдив, л.н. 1100057440;
94. адв. Емилия Кавалджиева-Вишева-БАК, л.н. 1100087980;
95. адв. Мария Димитрова Чочова, АК-Кюстендил, л. н. 1100031825;
96. адв. Юлия Сергеевна Арбекова-САК, л.н. 1200598910;
97. адв. Магдалена Иванова Иванова, САК, л.н. 1300660110
98. адв. Ивалина Димитрова, ВАК, л.н.1300148090;
99. адв. Румяна Костова - РАК, л.н.1000023170;
100. адв. Атанаска Дурова-Каракашева, СТАК, л. н. 1400050060;
101. адв. Изабела Атанасова Иванова, САК, ЛН 1700052010;
102. адв. Ирена Радкова Янкова, САК, л.н. 1000680710;
103. адв. Светлана Николова-Станчева- АК Смолян, личен номер 1000007847;
104. адв. Петър Светославов Даскалов, АК-Стара Загора, л.н. 1800026560;
105. адв. Станислав Любенов Бахчеванов, АК Пловдив, л.н. 1600117540;
106. адв. Тодор Монов Янкулов, АК-Перник, л.н. 1500018123;
107. адв. Антония Борисова Костова, АК Пазарджик, л.н. 1700032644;
108. адв. Станислав Анастасов Карагяуров АК Смолян л. н. 1800014747;
109. адв. Теодора Русева, АК Бургас, ЛН 1300092880;
110. адв. Жанет Георгиева Желязкова -САК, Л.Н. 1000092110;
111. адв. Мая Симеонова АК-Хасково, л.н.1800042063;
112. адв. Деница Димитрова Панайотова от АК Варна, личен №1700143790;
113. адв. Мария Иванова Димитрова АК Варна, л.н.1900130090;
114. адв. Кремен Иванова Крумова, САК. л.н. 1600566710;
115. адв. Детелина Василева Костадинова-САК, л.н.1000143010
116. адв. Ива Данова, САК, личен № 1800259710;
117. адв. Таня Томова Дабижева, АК Пловдив, 1000092640;
118. адв. Таня Георгиева Николова-Стоянова, АК-Варна, ЛН 1100137490;

119. адв. Илиана Валериева Керина, АК-БЛАГОЕВГРАД , л.н. 1900045427;
120. адв. Евелина Миткова Моловска, АК-Смолян, л.н 1200016247;
121. адв. Маринела Иванова Петрова-Ашикова, САК, л.н.1600619810;
122. адв. Ирена Славова Славова - АК Ямбол , личен номер 1500016086;
123. адв. Искра Христова Немчева, АК Благоевград, л.н.1500014927;
124. адв.Виолета Борисова Манолова , АК София, л.н.1500405810;
125. адв. Теодора Пенкова Пенкова, АК Русе, л.н.1800041570;
126. адв. Светла Колева Йорданова, ЯАК, л.н.4400002486;
127. адв. Калин Александров Найденов, АК – Хасково, с л. адв. № 1200044663;
128. адв. Георги Димитров - АК Благоевград, л.н. 1300007027;
129. адв Валентина Тодорова Кунева, АК Хасково, 1000041063;
130. адв. Динела Иванова Велкова АК София л.н. 1100371810;
131. адв. Веселина Людмилава Минева, л.N 1000013090;
132. адв. Огнян Ванчев Ангелов, АКХасково, л.н.1700006263;
133. адв. Недялка Валентинова Маргаритова, АК-Смолян, л.н.1100006847;
134. адв.Мариета Георгиева Пешева САК,л.н.1700474910;